

E-verb eller a-verb?

BRUK ENDINGA I FORTID FOR Å SJÅ OM DET ER EIT A-VERB.

Illustrasjon: Kristoffer S. Mathisen

Når du undersøker endinga verbet får i preteritum (bruk gjerne nettordboka ordbok.uib.no), kan du lett finne ut kva det heiter i presens. Denne regelen passar ofte med slik det er i dialektene. Nokre verb kan vere både e-verb og a-verb, men dei er ikkje med i denne lista. Hugs også at verb som sluttar på -ere i infinitiv, er e-verb.

Når preteritum (fortid) endar på **-a**, t.d. sykla, hoppa, får vi **-ar** i presens (nåtid): sykklar, hoppar. Alle verb med **-a** i fortid er slike a-verb.

E-verb er verb som har preteritum som endar på **-te** eller **-de**, t.d. meinte, tenkte, bygde, og som får **-er** i presens: tenker, meiner, bygger.

INFINITIV	PRESENS	PRETERITUM	PERFEKTUM
abonnere			
administrere			
amme			
anke			
arbeide			
arve			
avbestille			
belaste			
besøke			
blunde			
bore			
dekorere			
dele			
dolke			
dusje			
eksistere			
endre			
ernære			
evaluere			
farte			
fiske			
flire			
fnise			
forhandle			
fuge			
gløyme			
grille			
gulpe			
handle			
hikke			

hjelp			
informere			
innføre			
jage			
kaste			
kjenne			
klatre			
kontrollere			
krangle			
kviskre			
leige			
leve			
lukte			
makte			
meine			
meistre			
normere			
nøle			
oppdage			
overprøve			
overvurdere			
pensle			
plukke			
presentere			
presse			
reise			
rekne			
revidere			
rydde			
samanlikne			
sjekke			
sirkulere			
tenke			
terge			
tilføre			
tolke			
treffe			
undervise			
utvide			
vatne			
vrake			
vralte			
ynke			
ære			
ønsk(j)e / ynsk(j)e			
øve			